

Hồi Thứ Hai Mười Ba

BỞI ĐÓ KỶ QUẦN HÙNG PHÂN HÓA

TỊCH SƠN MÔN ĐỘC BẮC VĨ LÂM

Sau một lúc lâu vẫn tiếp tục bàng hoàng với cục diện đã xảy ra và hiện lại một thảm trường có quá nhiều nhân mạng bị sát hại, Vệ Công Diện là người đầu tiên nhớ đến sự lộ diện của Hồng Bảo Kỳ:

- Hóa ra chính là người?! Hay lắm, có phải người đang chờ một lời cảm kích của Vệ mỗ, chưởng môn nhân Hoa Sơn phái chăng, Hồng giáo chủ?

Hồng Bảo Kỳ gượng cười và lắc đầu:

- Nhị sư thúc xin đừng quá lời, kỳ thực...

Vệ Công Diện lạnh lùng nạt ngang:

- Không dám, tề phái bản lãnh quá kém, đến nỗi nếu hôm nay không nhờ Hồng giáo chủ và quý giáo Thiết Xà tiếp trợ, chỉ e kể cả sinh mạng Vệ mỗ cũng khó vẹn toàn. Thế nên thật sự không dám nhận là có liên quan, càng không dám mơ nghĩ bản thân là Nhị sư thúc của Hồng giáo chủ.

Hồng Bảo Kỳ bối rối và ngơ ngác:

- Sao vậy Nhị sư thúc?

Một lần nữa Vệ Công Diện khăng khăng không nhận mối can hệ với Hồng Bảo Kỳ:

- Chẳng sao cả. Vì dù thế nào, bốn phái cũng chẳng thể vì tình riêng, dễ dàng bỏ qua hành vi luôn lạm sát người vô cớ gần đây của Hồng giáo chủ, với công phu Huyết Thủ Toái Bia trước đây chính miệng Hồng giáo chủ thừa nhận đã từng luyện. Thế nên...

Công Tôn Minh, ngũ sư cô của Hồng Bảo Kỳ và cũng là ngũ sư muội của Vệ Công Diện chột kêu lên, hầu như chủ ý ngắt lời Vệ Công Diện:

- Nhị sư huynh sao lại nói những lời này? Há lẽ sau bao ngày đồng hành cùng Thiết Xà giáo vẫn chưa đủ để nhị sư huynh tin hung đồ Huyết Thủ Ma Vương là nhân vật hoàn toàn khác, không hề do Hồng Bảo Kỳ sư diệt của chúng ta gây ra hay sao?

Hồng Bảo Kỳ cũng lập tức giải thích:

- Điều đó hoàn toàn là sự thật. Và tiểu diệt cũng xin thú nhận thế này, là toàn bộ công phu trước kia tiểu diệt đã tự phế hủy. Thế nên đích thực tiểu diệt tuyệt vô can với hung đồ Huyết Thủ Ma Vương gần đây.

Vệ Công Diện cười khẩy:

- Bảo đã tự phế bỏ võ công nhưng kỳ thực bản lãnh của Hồng giáo chủ lúc này là thế nào, điều này ai cũng rõ. Dù sao, ân tiếp trợ hôm nay, Vệ mỗ hứa sẽ có ngày đền đáp. Nhưng cũng từ lúc này trở đi xin Hồng giáo chủ đừng nhận hay tự xưng là tiểu diệt với Vệ mỗ nữa. Nếu được như thế, chẳng những riêng Vệ mỗ mà toàn phái Hoa Sơn sẽ thêm cảm kích Hồng giáo chủ bội phần. Còn bây giờ, xin có lời cáo biệt, hy vọng không bị Hồng giáo chủ chê trách là thiếu lễ độ.

Thái độ của Vệ Công Diện khiến Công Tôn Minh bất bình:

- Nhị sư huynh thật cố chấp. Nhưng dù sao nhị sư huynh cũng là chưởng môn nhân, định đoạt thế nào là tùy nhị sư huynh. Riêng phần muội, đành xin nhị sư huynh lượng thứ. Vì muội muốn tiếp tục đồng hành cùng Bảo Kỳ, chỉ là để giúp Bảo Kỳ minh oan, hầu không còn bị ai khác nữa dù vô tình hay hữu ý, ngộ nhận Hồng Bảo Kỳ là Huyết Thủ Ma Vương. Xin có lời cáo từ.

Vệ Công Diện không nói không rằng, chỉ lẳng lặng cùng một ít đệ tử còn lại thu nhập thi thể các đệ tử xấu số và vội vàng ly khai.

Hồng Bảo Kỳ nhìn theo và thở dài:

- Hồng Bảo Kỳ này biết phải hành động thế nào để xóa bỏ ác cảm của nhị sư thúc đối với bản thân đây?

Trang Duy Nhật chột lên tiếng:

- Nào chỉ riêng phái Hoa Sơn? Vì Trang mỗ e sẽ chẳng ai tin Hồng giáo chủ không là Ma Vương Huyết Thủ.

Hồng Bảo Kỳ động tâm quay lại:

- Kể cả Trang tiên bối cũng không tin ở văn bối sao? Vậy thì lẽ nào cái chết của Vũ Lâm đại sư, theo Trang tiên bối, cũng do văn bối gây ra?

Trang Duy Nhật lắc đầu:

- Thú thật, mỗ không hề tin Hồng giáo chủ có bản lãnh phân thân, vừa cùng mọi người đối phó Tịch Sơn môn ở đây vừa là hung thủ thi triển tà công Huyết Thủ gây thảm hại cho đại sư Vũ Lâm. Tuy nhiên, từ lâu nay khắp giang hồ đều đỉnh ninh chỉ một mình Hồng Bảo Kỳ là am hiểu tà công này, thật khó thuyết phục để mọi người dễ dàng tin ngay Huyết Thủ Ma Vương là nhân vật khác.

Nhị lão hộ giáo Thiết Xà lập tức có phản ứng, cả hai lần lượt lên tiếng cơ hồ phụ họa nhau:

- Trang các hạ nói có đúng như thâm tâm đang nghĩ chẳng? Vì Vũ Lâm Không Động phái thảm tử hiển nhiên là do công phu Huyết Thủ Toái Bia gây ra và càng hiển nhiên thêm, hung thủ lại không là giáo chủ tệt giáo. Há lẽ như thế chưa đủ minh chứng giáo chủ bốn giáo không hề là Huyết Thủ Ma Vương. Còn điều gì thuyết phục hơn?

- Không sai. Hồng giáo chủ bốn giáo từ lâu nay luôn cận kề bọn lão phu. Bất luận thế nào giáo chủ bốn giáo cũng chưa từng là Ma Vương Huyết Thủ. Vì thế, bất chấp mọi người nghĩ gì, toàn thể võ lâm các phái nghi ngờ thế nào thì bọn lão phu vẫn tuyệt đối tin và tín nhiệm Hồng giáo chủ. Và dĩ nhiên đây là cơ hội để bốn giáo Thiết Xà quang môn phục hưng, lập lại uy danh đã từng để mất tám mươi năm trước.

Các nhân vật đường chủ Thiết Xà giáo cũng lập tức cùng nhau tiến đến và cúi đầu trước Hồng Bảo Kỳ:

- Giáo chủ. Bấy lâu nay huynh đệ bọn thuộc hạ vẫn chưa thật sự thuận phục giáo chủ, phần nào cũng do giáo chủ luôn giữ kín chân diện lai lịch. Nhưng lúc này thì khác rồi, vì đã hoàn toàn tâm phục khẩu phục giáo chủ nên từ nay bọn thuộc hạ nguyện xin tận trung, thể đồng sinh tử cùng giáo chủ, dù phải lao vào rừng đao núi kiếm quyết chẳng chau mày khiếp sợ.

Lạc Yến Chi cũng lên tiếng:

- Bảo Kỳ huynh. Muội cũng tin tưởng và nguyện từ nay luôn đồng hành cùng huynh, tận diệt Thần Ứng bang, báo thù cho Thiết Xà giáo và cũng là báo phục gia thù của muội.

Hồng Bảo Kỳ phấn khích lập tức nâng cao Thiết Xà trượng:

- Đa tạ sự hậu thuẫn của chư vị, Hồng Bảo Kỳ tại hạ nhờ đó cũng thấu suốt, một khi bản thân không là Huyết Thủ Ma Vương thì chẳng có gì phải lo sợ. Thế nên từ nay tại hạ sẽ dùng diện mạo thật, nguyện không phụ lòng kỳ vọng của mọi người. Nhất là vì võ lâm, quyết diệt trừ hung đồ Ma Vương Huyết Thủ, là nhân vật có liên can phái Không Động.

Các tăng nhân đệ tử phái Không Động cùng giật mình:

- Hồng giáo chủ không được hồ đồ.

- A di đà phật, lẽ nào Hồng thí chủ nhẫn tâm đề quyết điều kinh thiên động địa ấy cho tệt phái Không Động.

Vũ Diệc đại sư, chưởng môn phái Hoa Sơn cũng phần nộ lên tiếng:

- Tuy Hồng giáo chủ có ân cứu mạng nhưng nếu vì thế mà đề quyết một điều không hề có cho bốn phái thì lão nạp Vũ Diệc đây thà chết để trả lại sinh mạng, quyết không chịu sỉ nhục.

Hồng Bảo Kỳ cười cười, quay qua nói với Trang Duy Nhật:

- Trang tổng quản từng khuyên tại hạ tìm đến Minh Nhiên cốc, đúng không? Tại hạ đã đến, đã được Vũ Diệc chưởng môn đây tiếp nhận. Tuy nhiên, ngay đêm đầu tiên tại hạ được Không Động phái cho dung thân, cũng đêm ấy xuất hiện một cao tăng tự nhận là người của Không Động phái. Cao tăng này lại còn bảo sẽ giúp tại hạ dần hóa giải tà công nếu như tại hạ chấp thuận đọc lại toàn bộ khẩu quyết kinh văn Huyết thủ. Ngờ đâu, khi đã đọc xong, tại hạ lập tức bị cao tăng nọ phế bỏ võ công, kế đó còn toan kết liễu tại hạ. Chỉ nhờ may, tại hạ tạm thoát chết, đổi lại là bị lạc vào phạm vi Tử Bán Dạ tột cùng hung hiểm của cốc Minh Nhiên. Và giờ đây, thú thật, ngay lần đầu được tin trên võ lâm đã xuất hiện một Ma Vương Huyết Thủ, tại hạ không thể không nghĩ ngay đến cao tăng ấy.

Những nhân vật Không Động phái lại có phản ứng. Họ hô hoán loạn xạ, nhất quyết không chịu tin vào lời của Hồng Bảo Kỳ:

- Cho dù điều đó là có thật thì hung đồ cũng không đủ ác tâm sát hại chính Vũ Lâm đại sư bá. Vì đây là hành vi khi sư diệt tổ, tội ác khó dung.

Hồng Bảo Kỳ vẫn cười cười, chỉ nói với một mình Trang Duy Nhật:

- Tại hạ đã nói hết những gì cần nói, chủ ý mong Trang tổng quản nên tự xem lại các nhân vật cùng hện nhau liên minh đối phó Kiều gia. Vì cao tăng nọ không thể hay biết sự xuất hiện của tại hạ ở cốc Minh Nhiên nếu như vô can với các nhân vật liên minh cùng Trang tổng quản. Riêng phần tại hạ, với trọng trách là giáo chủ Thiết Xà giáo, kể từ nay bốn giáo kể như công nhiên tái xuất giang hồ. Tuy chủ tâm không cùng các võ phái đối đầu, nhưng nếu các phái vô cớ mạo phạm, tại hạ vì tự vệ, nhất định sẽ không khoan tay thúc thủ. Trừ Phi, Ha... Ha... trừ phi có bất kỳ ai đủ lý lẽ lẫn bằng cứ chứng minh tại hạ là hạng ác đồ thiên lý bất dung, thì khi đó tại hạ quyết tự xử, trả lại công đạo cho võ lâm. Xin cáo từ. Ha... Ha...

Thiết Xà giáo ly khai với võn vẹn chỉ có một giáo chủ và bảy giáo đồ, có thêm chẳng là hai nữ nhân nữa, là Công Tôn Minh và Lạc Yến Chi.

Đang đi Lạc Yến Chi chợt hỏi Hồng Bảo Kỳ:

- Phải chăng ngay lúc này chúng ta dù chỉ ngần này người vẫn đi đến tổng đàn Thần Ứng bang?

Hồng Bảo Kỳ lắc đầu:

- Thực lực của chúng ta chưa đủ, tiến đến tổng đàn Thần Ứng bang lúc này là thất sách. Nhưng muốn tăng thêm thế lực, vì không thể trông cậy vào

thất phái hoặc ở Kiều gia, ngu huynh đã có sẵn một chủ ý. Yến Chi muội có còn giữ thanh tiểu kiếm độ nào chăng?

Lạc Yến Chi gật đầu và lấy thanh tiểu kiếm ra, giao cho Hồng Bảo Kỳ:

- Muội đã nhớ lại, tiêu ký Kim Mai ở trên thân tiểu kiếm là biểu đạt cho Kim Mai tiên tử. Bảo Kỳ huynh định tăng thêm thế lực nhờ vào thanh tiểu kiếm này như thế nào?

Hồng Bảo Kỳ cười cười, cất luôn thanh tiểu kiếm Kim Mai vào người:

- Kim Mai tiên tử chính là tổ sư khai sang phái Hải Hà. Từ lâu nay, vì sự thất tung của tổ sư, phái Hải Hà cam đành khuất thân sống ẩn cư. Nhưng nếu ngu huynh đủ bản lãnh giúp họ toại nguyện, họ sẽ có cơ hội xuất thế và mong rằng họ sẽ giúp chúng ta đối phó Thần Ưng bang?

Công Tôn Minh ngạc nhiên:

- Nếu Hải Hà phái từ lâu thoái ẩn, hài tử người nhờ may mắn gì đã gặp họ? Tuy nhiên, nếu được Hải Hà phái tiếp lực, quả là điều vượt ngoài mong muốn của chúng ta lúc này.

Hồng Bảo Kỳ thở dài:

- Ngũ sư cô vẫn lo ngại tiểu diệt khó thể đương đầu nếu cứ bị võ lâm để quyết là hung đồ Ma Vương Huyết Thủ?

Công Tôn Minh trầm tư gật đầu:

- Võ lâm là chốn dây thề phi, kèm theo đó là mọi hiểm nguy chực chờ nếu bản thân hài tử vẫn là đối tượng cho họ nghi ngờ.

Nhị lão hộ giáo tiếp lời:

- Còn những đố kỵ nữa. Hả Công Tôn Nữ hiệp khó thể phủ nhận đấy là nguyên nhân khiến lệnh sư huynh Vệ Công Diện tỏ thái độ với Hồng giáo chủ.

Công Tôn Minh kinh ngạc:

- Nhị lão cũng nhận thấy điều đó ư? Không sai, vì theo tiểu nữ, nhị sư huynh Vệ Công Diện quả thật vì đố kỵ nên cố tình bỏ qua mọi chứng cứ cho thấy Bảo Kỳ không hề là Huyết Thủ Ma Vương. Và có thể nói, nếu quý giáo Thiết Xà lần này nhờ tộ diệt Bảo Kỳ, lấy lại uy danh thừa nào, thì sẽ là nguyên nhân khiến nhiều nhân vật nữa đố kỵ. Như vậy, tốt hơn hết hãy sớm diệt trừ hung đồ Ma Vương, giúp võ lâm minh bạch thực hư. Vì càng chậm chỉ càng khiến Bảo Kỳ gặp nhiều phiền toái khó thể lường hết hậu quả.

Hồng Bảo Kỳ lo ngại, vội bảo:

- Đã vậy, chúng ta nên mau đến phái Hải Hà. Có thêm họ hậu thuẫn, mối lo ngại của ngũ sư cô dù đúng cũng giảm thiểu rất nhiều. Đi nào.

Chợt có tràng cười vọng đến:

- Người nên lo thân người thì hơn. Vì ngay tại đây lúc này sẽ là thời khắc cuối cùng của Hồng Bảo Kỳ người. Ha... Ha...

Và có một lão nhân thật cao niên chợt xuất hiện.

“Vút!”

Hồng Bảo Kỳ nhìn ra lão nhân ấy:

- Với Phích Lịch Bồng Thiên Lô đang giữ trong tay, tôn giá chính là môn chủ Tịch Sơn môn, tính danh Tư Mã Lạc?

Cầm một đoản bồng màu đỏ chót, lão nhân nọ cười đắc ý:

- Nếu đã nhận ra Thiên Lô Phích Lịch Bồng, ắt Hồng Bảo Kỳ người cũng quá rõ công phu Thiên Lô Phích Lịch Bồng lợi hại như thế nào, đúng không? Đã vậy, đây là hai con đường để người thay thế chín nhân vật còn lại, bằng hữu của người và mau mau quyết định. Một là thuận theo bốn môn chủ, trở thành thuộc hạ Tịch Sơn môn, mãi mãi tuân theo mọi sai xử của bốn nhân, chỉ như thế cả mười người bọn người mới có cơ hội tiếp tục sống. Hoặc hai là, Ha... Ha... bất luận ai dám nghịch ý bốn môn chủ đều phải chết. Ha... Ha...

Hồng Bảo Kỳ thâm kinh tâm, lập tức tự tiến ra, một tay giăng ngang thanh Thiết Xà trượng, quả quyết đáp thay mọi người:

- Đương nhiên bốn giáo chủ chẳng bao giờ thuận theo con đường thứ nhất, chỉ vì trợ trụ vi ngược, gây thêm đại họa cho võ lâm. Tuy nhiên, nếu lão muốn kết liễu ngàn ấy nhân vật vừa là bằng hữu vừa là thuộc hạ của bốn giáo chủ ở đây thì điều tiên quyết là hãy chứng tỏ đủ bản lĩnh kết liễu Hồng Bảo Kỳ này trước. Xin được lĩnh giáo công phu Thiên Lô Phích Lịch của Tư Mã môn chủ.

Lão Tư Mã Lạc càng thêm ngạo nghễ:

- Nghe nói người cũng có một ít thành tựu, nhất là về Xích Luyện Thiết Thủ tuyệt công. Chẳng trách ngay lúc này người có thái độ như một kẻ vì chưa thấy quan tài nên chưa sa lụy. Được, bốn môn chủ sẽ cho người biết lợi hại. Vì nếu không thu nhập được người, bốn môn chủ còn trông mong gì thu nhập hết quần hùng, độc bá võ lâm, chiếm danh Minh Chủ? Nào, tiến lên đi, Ha... Ha...

Hồng Bảo Kỳ hạ thấp giọng căn dặn mọi người:

- Bất luận thế nào xin mọi người chớ vội manh động. Vì chỉ cần một mình tại hạ đối phó là đủ. Nào, lùi mau về một bên và hãy cẩn trọng, tự lo cho bản thân.

Nhưng Hồng Bảo Kỳ chưa kịp xuất lực thì lão Tư Mã Lạc đột nhiên tung ngọn Phích Lịch Bổng, nhắm vào một cội cây xa cách đó năm trượng để quật một chiêu thị uy:

- Chớ nhiều lời. Trái lại, hãy nhìn và nên tự lượng sức trước khi quá muộn. Khai xuất!

“Viu...”

Từ Phích Lịch Bổng Thiên Lô lập tức vọt bắn ra một quả cầu khí phát quang đỏ chói, va thẳng vào cội cây.

“Bùng!!!”

Sự chấn chạm làm thân cây rung động và tự phát hỏa

“Phùng... Phùng”

Tiếp đó, mọi diễn biến xảy ra thật nhanh, chỉ nháy mắt là cả cội cây vụt cháy thành than, hoàn toàn trái ngược với nguyên tàn lá cây hãy còn xanh mơn mớn.

Tàn cây xanh lúc này trở nên quá nặng, lập tức quật ập xuống

“Rào... Rào... Âm!!”

Chỉ lúc này, ngọn lửa tự bùng phát mới bắt đầu thiêu cháy từng chiếc là một, tạo thành một ngọn lửa thật to

“Rào... Rào...”

Hoàn toàn chấn động trước lối phô diễn công phu lợi hại của lão Tư Mã Lạc, mọi người, kể cả bản thân Hồng Bảo Kỳ chỉ còn mỗi một phản ứng là trợn to mọi ánh mắt nhìn vào ngọn lửa dù quái kỳ nhưng tốt cùng uy lực.

Tuy nhiên, ngay khi có thể trấn định, Hồng Bảo Kỳ ngẩng mặt cười vang:

- Hảo công phu. Tuy nhiên, nếu tôn giá toan dùng uy vũ, khiếp phục quần hùng, hầu trở thành võ lâm Minh Chủ thì chỉ là hành động thiếu cận, thiếu suy xét. Bởi tà bất thắng chính và đạo lý này tại hạ là người đầu tiên dù biết phải chết vẫn quyết chứng minh. Xin được lĩnh giáo tuyệt học của tôn giá. Ha... ha... Đờ!

Hồng Bảo Kỳ bật người lao đến, vũ lộng ngay một chiêu Thiết Xà trượng

“Ào...”

Đối lại, lão Tư Mã Lạc cũng bật chồm đến, lạnh lùng thi triển ngay một chiêu Phích Lịch Thiên Lô:

- Người muốn chết!!

“Vù...”

“Ầm!!”

Hồng Bảo Kỳ tái mặt vì bị kích lùi khá xa, là cơ hội cho lão Tư Mã Lạc tiếp tục xuất kinh cùng với thái độ thần tốc lao đến:

- Hãy mau nằm xuống!!

“Ào... Ào...”

Hồng Bảo Kỳ vội thi triển thân pháp Khoái Mã Bộ Thiên Hành, lo tránh chiêu thật nhanh:

- Không dễ như thế đâu!

“Vút!”

Chiêu kinh bị hụt, nện thật mạnh xuống nền đất vô tội.

“Ầm!!”

Đó là cơ hội cho Hồng Bảo Kỳ ngay khi hiện thân, lập tức giáng một Thiết Xà trượng vào lão Tư Mã Lạc:

- Đến lượt tại hạ đây. Trúng!!

“Vù... Vù...”

Lão Tư Mã Lạc dù bất ngờ thì vẫn không nao núng, trái lại cứ tiếp tục lạnh lùng tung Bổng, thi triển một chiêu Thiên Lô Phích Lịch:

- Quả nhiên đúng như được bẩm báo, tiểu tử người còn có bản lĩnh lẩn tránh, thoát chiêu, nhanh như lũ gián sợ ban ngày. Đỡ này!

“Bùng!!”

Bản lĩnh của lão Tư Mã Lạc quá lợi hại, Hồng Bảo Kỳ dù là người tiên xuất chiêu công, là chủ động, thế nhưng vẫn bị kích lùi sau khi chạm phải một chiêu kể như chỉ là phản ứng lúc cấp bách của lão.

Đã vậy, vì lại chiếm tiên cơ, lão Tư Mã Lạc cười ngạo nghễ khi tiếp tục bất chồm đến:

- Lần nay thì người đừng mong thoát. Ha... Ha...

“Ào... Ào...”

Hồng Bảo Kỳ tiên bảo kỳ thân, đành thi triển Khoái Mã Bộ Thiên Hành để tránh chiêu.

“Vút!”

Lão Tư Mã Lạc lần này dường như đã có tiên liệu nên cũng kịp thời thu chiêu, không để chiêu bổng chấn chạm xuống nền đất một cách hoài phí như lúc nãy. Và lập tức lão bảo nguyên thủ nhất, quyết chờ và tin chắc thế nào Hồng Bảo Kỳ cũng bắt đồ hiện thân để xuất trượng chiêu.

Hồng Bảo Kỳ lần này chợt hiện thân với vị thế từ trên cao quật áp xuống một trượng kinh:

- Mau đỡ!!

“Vù... Vù...”

Lão Tư Mã Lạc vùng thất sắc, lần đầu tỏ lộ cử chỉ cuống cuống khi tìm cách đảo tránh thật nhanh qua một bên.

“Vút!”

Đến lượt Hồng Bảo Kỳ huyệt chiêu, quật luân Thiết Xà trượng, xuống đất, khoét thành một lỗ sâu hoắm, đồng thời cũng làm bản thân Hồng Bảo Kỳ chao đảo do bị lực phấn chấn bức dội.

“Bùng!!”

Lão Tư Mã Lạc lấy lại vẻ đắc ý vì có cơ hội bật nhào và hát mạnh Thiên Lô Phích Lịch bổng công phu:

- Lần này đúng là Hồng Bảo Kỳ người tự nạp mạng. Hãy xem chiêu!

“Ào...”

Nhưng chẳng ai có thể ngờ Hồng Bảo Kỳ lại có thân bộ pháp Khoái Mã Bộ Thiên Hành tốt cùng lợi hại. Vì thế, dù lâm nguy và phải hành động trong lúc thật, khẩn trương thì chỉ cần một lượt lắc vai đảo người là Hồng Bảo Kỳ ung dung thoát:

- Vị tất như tôn giá quả quyết!

“Vút!”

Lão động tâm, lập tức thu chiêu.

Vừa lúc này, Hồng Bảo Kỳ lại nhanh chóng tái xuất lộ nhân ảnh, hiện thân ở bên tả của lão và tận lực tung tả kinh:

- Tiếp chưởng!!

“Ào...”

Lão giật mình, dù vậy vẫn kịp hoành ngang Phích Lịch Bổng, bật tung một quả cầu khí đỏ ối cho chạm vào chưởng lực của Hồng Bảo Kỳ:

- Thân thủ người khá đấy, đúng là hậu sinh khả úy. Đỡ!!

“Ầm! Ầm!”

Lão bị kích lùi, khiến thần sắc có phần nào hoang mang:

- Hảo công phu. Là tuyệt kỹ của Thiết Xà giáo chăng? Danh xưng là gì?

Hồng Bảo Kỳ cũng lão đảo lùì và chưa kịp mở miệng đáp lại thì phát hiện lão Tư Mã Lạc tuy vờ hỏi nhưng liền lúc đó đã ngấm ngấm bặt tung một bồng thần tốc.

“Ào...”

Thán phục thân thủ quá ư tuyệt phàm của lão, Hồng Bảo Kỳ đành tiên bảo kỳ thân, vội di hình hoán vị tránh chiêu:

- Tôn giá có bản lĩnh quá thượng thừa, cứ sao không dùng bản lĩnh này tạo phúc cho võ lâm?

“Vút!”

Bị hụt chiêu, lão Tư Mã Lạc dần động nộ:

- Phế thuyết! Võ lâm chỉ toàn lũ người vô dụng, tại sao bốn môn chủ phải lo tạo phúc cho họ? Trái lại, chỉ cần họ nhất nhất thuận phục, tôn xưng bốn môn chủ là Minh Chủ, đấy chính là họ tự tạo phúc. Nhược bằng bất thuận. Ha... Ha... nghịch ngã giả vong, cũng như bọn người, họ phải chết. Xem đây! Ha... Ha...

Lão lại hất bồng Phích Lịch, nhưng thay vì đối phó Hồng Bảo Kỳ thì do vô khả phát hiện phương vị của Hồng Bảo Kỳ lúc này ở đâu, lão tung một quả cầu khí đỏ ối đầy uy lực vào nhóm các nhân vật đồng hành cùng Hồng Bảo Kỳ.

“Ào... Ào...”

Cử chỉ của lão khiến Hồng Bảo Kỳ kinh hãi kêu thất thanh:

- Mọi người hãy cẩn trọng. Ôi... sao lại xuất lực đối phó? Hãy tránh mau!

Cùng một lúc với tiếng Hồng Bảo Kỳ kêu, năm nhân vật ngũ đường chủ Thiết Xà giáo vì vô tình đứng ngay phía ngoài, lại là hướng bị lão Tư Mã Lạc quật quả cầu khí nhắm đến, nên cả năm lập tức hợp lực phát kinh với thái độ như thế tin chắc sẽ đủ để chi trì, thậm chí còn có thể hóa giải và đối phó quả cầu khí màu đỏ.

“Ào...”

“Vù...”

Tiếng chấn chạm vụt xé nó như tiếng sấm động thật kinh hãi.

“Ầm!”

Thật lạ, khác với hai lần đã cùng Hồng Bảo Kỳ chạm chiêu khiến quả cầu khí chưa lần nào tự bùng phát thành ngọn lửa, nhưng lại giống hệt lần đầu lão Tư Mã Lạc dùng công phu này phô diễn về thiêu cháy một cội cây, quả cầu khí lần này sau tiếng chấn chạm liền bùng phát lên cả một quãng lửa, ngay lập tức thiêu cháy ít nhất là hai trong năm nhân vật ngũ đường chủ Thiết Xà giáo.

“Phùng! Phùng!”

Hai nhân vật nọ bị phát cháy như hai ngọn đuốc sống:

- Ôi...

- A... a...

Những nhân vật còn lại thấy vậy đều rung động, lập tức cùng nhau xông ừa lên, quyết tìm đủ cách giúp hai nhân vật nọ ngừng cảnh sẽ bị thiêu cháy đến chết.

Hồng Bảo Kỳ cũng bất thần xuất hiện cạnh họ nhưng đành vô kế khá thì vì hai ngọn đuốc sống chẳng những không còn mở miệng kêu thêm gì nữa mà cả hai còn cùng nhau lần lượt gieo ngã xuống thật nặng nề.

“Huych! Huych!”

Mục kích thảm trạng này Hồng Bảo Kỳ đành để tâm trạng rơi vào cơn cuồng nộ, tương tự lúc Hồng Bảo Kỳ mục kích tận mắt Lôi Điển - đệ tử phái Hoa Sơn bị Tịch Sơn môn quật vỡ đầu chết thảm. Hồng Bảo Kỳ vùng quay lại hai mắt long song sọc đảo tìm lão Tư Mã Lạc:

- Lão thật độc ác, sát nhân một cách vô cơ, hành vi này so ra nào kém gì Huyết Thủ Ma Vương. Bốn giáo chủ quyết báo thù này, đồng thời cũng vì võ lâm tiêu trừ đại họa.

Nhưng cảnh trạng lại diễn ra đúng hết lúc Hồng Bảo Kỳ dù cuồng nộ vì mục kích cái chết thê thảm của Lôi Điển và liền sau đó có cơ hội kịp trấn định, ngưng ngay cơn cuồng nộ. Vì lần này, ngay khi dứt lời, Hồng Bảo Kỳ toan phát tác, mặc tình buông thả sát cơ chực đến theo cơn cuồng nộ thì lập tức nghe thấy lão Tư Mã Lạc phát tay và cười độc ác:

- Người toan liều mạng, cùng bốn môn chủ một phen sinh tử ư? Rất tiếc, hạng có bản lãnh như ngươi, bốn môn chủ rất có cao hứng, nhất định phải thu phục. Giờ thì chọn đi, chỉ cần một mình ngươi ngỏ lời thuận phục, bọn họ sẽ vô sự bằng an, còn ngược lại, Ha... Ha... tất cả ắt phải chết, dù ngọc dù đá cũng phải nát thành tro. Ha... Ha...

Nhiều lão nhân môn hạ Tịch Sơn môn bất chợt cùng hiện thân, chứng tỏ họ đã có lệnh ẩn phục từ lâu nhưng chẳng để ai phát hiện.

Đột ngột bị vây hãm, những nhân vật đồng hành cùng Hồng Bảo Kỳ đều biến sắc, tự hiểu hiểm cảnh như đã cận kề và chực chờ.

Hồng Bảo Kỳ để tan biến ngay cơn cuồng nộ, thay vào đó vì lo lắng nên khẽ lên tiếng hỏi mọi người:

- Tại hạ không hề muốn trợ trụ vì ngược, đem thân làm khuyến mã cho người. Tuy vậy, vì sinh mạng của tất cả, xin tùy chư vị định đoạt, phần tại hạ quyết chẳng tham sinh úy tử.

Ngũ đường chủ Thiết Xà giáo dù chỉ còn lại ba nhưng họ vẫn chung khẩu đồng tử, cùng khẳng khẳng bảo:

- Vì sự tồn vong của bốn giáo, hậu quả sẽ khó lường nếu giáo chủ cam tâm để ác nhân khuất phục. Chúng thuộc hạ không ngại chết và chỉ cần giáo chủ quả quyết một lời, là hãy liệu cách thoát, tự bảo toàn sinh mạng, hầu mong một ngày lại có cơ hội giúp bốn giáo quang hưng phục môn thì bọn thuộc hạ dù chết vẫn can tâm.

Nhị lão hộ giáo cũng phụ họa:

- Trợ trụ vì ngược là tự lưu ác danh muôn thừa. Và như thế bốn giáo vẫn mãi chẳng có cơ hội lập lại uy danh thừa xưa. Mong giáo chủ cạn suy, bọn thuộc hạ thà đồng sinh đồng tử, quyết không để ác nhân khuất phục.

Tư Mã Lạc cười lạnh:

- Bọn người thật ngu muội, nếu đã muốn chết, bốn môn chủ đâu thể hẹp lượng, không cho bọn người toại nguyện. Mau lập trận Phích Lịch Khốn Quân Ma.

Những môn nhân Tịch Sơn môn lập tức tản khai, càng thít chặt vòng vây, không chừa một lối thoát nào dù nhỏ.

Hồng Bảo Kỳ thần chấn động, nhất là do Lạc Yến Chi cùng ngũ sư cô Công Tôn Minh. Ngờ đâu, tự Công Tôn Minh chột lên tiếng mắng lão Tư Mã Lạc:

- Dã tâm của lão, cùng những hành vi độc ác, xem thường sinh mạng của đồng đạo võ lâm, ắt có ngày lão tự chuốc hậu quả thảm khốc, với ta sẽ là người kế tiếp, sau Hồng Bảo Kỳ, thà chết quyết không bị lão khuất phục.

Hồng Bảo Kỳ phấn khích, vội hỏi Lạc Yến Chi:

- Yến Chi muội...

Đã đoán hiểu ý tứ, Lạc Yến Chi vội lên tiếng, không một chút miễn cưỡng:

- Ai chẳng phải chết một lần. Muội cũng vậy, thế nên quyết không để bọn ác ma toại nguyện.

Vững tâm, Hồng Bảo Kỳ vội bảo:

- Đã vậy, tất cả hãy mau hiệp lực chỉ lo đối phó mỗi một mặt hậu. Còn phía trước và hai bên tả hữu cứ đề Hồng Bảo Kỳ này ứng phó. Nào, nếu đã đồng lòng thì tiến hành ngay.

Mọi người đang rục rịch chuyển động thì lão Tư Mã Lạc bật gầm vang:

- Tất cả mau xông lên. Giết!!!

Và lão là nhân vật đầu tiên bật lao như tia chớp về phía Hồng Bảo Kỳ:

- Mau nạp mạng!!!

Lão tung Thiên Lô Phích Lịch Bổng

“Ào... Ào...”

Cùng lúc này các môn nhân Tịch Sơn môn cũng từ từ phía cuộn lao vào, sát khí bùng bùng, như muốn gây một thảm trạng vô tiền khoáng hậu:

- Bọn người muốn chết!!!

- Giết! Giết! Ha... Ha...

“Ào... Ào...”

“Vù... Vù...”

Hồng Bảo Kỳ vụt chuyển Thiết Xà trượng từ hữu thủ sang tả thủ và thân tốc quật hữu kinh vào ngay quả cầu khí đỏ ối chính là công phu Thiên Lô Phích Lịch của lão Tư Mã Lạc:

- Lão ma cũng phải nạp mạng. Khai chiêu!!

“Vù... Vù...”

Những nhân vật Thiết Xà giáo cùng Công Tôn Minh và Lạc Yến Chi cũng lo xuất lực đối phó với vòng vây môn nhân Tịch Sơn môn có nhân số đông hơn:

- Thà chết quyết không khuất phục. Đỡ!!

- Xem chiêu!!!

- Mau hợp lực lại. Đánh!!

“Ào... Ào...”

“Vù... Vù...”

Cục diện nhất thời hỗn loạn nhất là khi chưởng kinh của Hồng Bảo Kỳ chấn chạm cùng quả cầu khí Phích Lịch Thiên Lô

“Ầm!!”

Dư kinh phát tán khiến Hồng Bảo Kỳ chao đảo. Bù lại, lão Tư Mã Lạc vùng thất sắc do phát hiện quả cầu khí Thiên Lô Phích Lịch đã bị Hồng Bảo Kỳ lần này hóa giải dễ dàng:

- Hảo công phu. Hóa ra bốn môn chủ chưa đánh giá đúng hết bản lĩnh của người. Mau phát động trận Phích Lịch, dùng Thiên Lô đạn hủy diệt tất cả. Giết! Ha... Ha...

Chợt xuất hiện một tràng cười khác, thoát nghe cứ ngỡ là muốn phụ họa cùng tràng cười của lão Tư Mã Lạc:

- Có thể tiến nhập Linh Địa Tịch Sơn, đắc thành sở nguyện như tổ sư hàng ước ao, quả không hổ danh môn chủ bốn môn Tịch Sơn. Tuy nhiên, Ha... Ha... dùng những điều đó như vũ lực, mong độc bá giang hồ, Tư Mã Lạc người không nghĩ đã đi ngược lại chủ trương tôn chỉ cũng của tổ sư hay sao? Thượng Lệnh kỳ ở đây, kiến lệnh như kiến nhân, truyền cho bốn môn, bất luận là ai, cũng hay mau đình thủ. Ha... Ha...

Lão Lục Xảo xuất hiện với ngọn Phích Lịch Tịch Sơn kỳ trên tay, làm mọi người đương diện đều hoang mang ngỡ ngàng nhưng chia thành hai nhóm với hai tâm trạng trái ngược nhau.

Hồng Bảo Kỳ hớn hỏ gọi:

- Lục Xảo lão trượng đều thật đúng hành vi toàn bộ cảnh đồ sát khắp võ lâm của quý môn chủ Tư Mã Lạc.

Lão Tư Mã Lạc thì hậm hực và cuồng nộ bật quát:

- Đại sư huynh quyết cùng đệ đối đầu thật sao? Vậy nói đi, tổ sư trước lúc tiến nhập Trung Nguyên có thân phận gì? Và vì nguyên nhân nào tổ sư đành phải thất vọng, bỏ ý định kiến tạo Sơn Hải cung, đồng thời ngậm ngùi nhìn đệ tử tự phân khai thành hai môn phái hữu biệt, một Tịch Sơn môn và một phái Hải Hà?

Và có sự xuất hiện của Phích Lịch Tịch Sơn kỳ, các môn nhân Tịch Sơn môn đành đành hoãn lại ý định phát động thế trận Phích Lịch và dùng Thiên Lô đạn, khiến nhóm nhân vật phía Hồng Bảo Kỳ được chuyển ngay từ nguy sang an. Hướng hồ đây lại là lúc lão Lục Xảo cất giọng sang sang thốt lên những lời chính khí, đầy hiệp nghĩa:

- Lỗi không phải ở sư phụ hoặc ở nhị sư cô. Trái lại, hẳn Tư Mã Lạc người thừa biết nguyên nhân khiến tổ sư không muốn tiến hành kiến tạo một Hải Sơn cung tại Trung Nguyên chỉ vì đã minh bạch mọi sở học của các võ phái Trung Nguyên ít nhiều cũng có những thành tựu nhất định, dĩ nhiên là lợi hại khó lường. Còn thêm nữa là thời đó ở Trung Nguyên lại có sự xuất hiện của Huyết

Thủ Ma Vương, một nhân vật mà chính tổ sư cũng thừa nhận không đủ bản lĩnh đối phó. Ý niệm độc bá võ lâm của Tư Mã Lạc người là sai. Còn về việc phải phân khai thành hai môn phái ư? Đây là do số phận và kể cả sự phụ lúc lập ra Tịch Sơn môn cũng không nhằm ý đồ đầy dã tâm như người lúc này. Có lẽ vì thế, chỉ do số trời run rủi mới khiến Phích Lịch Tịch Sơn kỳ rơi vào tay lão phu. Trừ phi Mã Tư Lạc người dám phủ nhận, cũng là hành vi phản bội tổ sư. Đúng chẳng?

Lão Tư Mã Lạc bật cười sằng sặc:

- Đại sư huynh hiểu như vậy là sai rồi. Hướng hồ nào phải đại sư huynh, mà chính là đệ đã có cơ hội an toàn tiến nhập Tịch Sơn Linh Địa. Ở đây, đệ còn là người duy nhất tiếp nhận di lệnh của tổ sư, là điều đệ đang tận lực thi hành. Tuy nhiên có một điều đại sư huynh nói không sai. Tổ sư năm xưa chưa dám vọng động, quả thật chỉ vì ngại Ma Vương Huyết Thủ. Còn sự phụ và nhị sư cô sở dĩ duyên phận không thành, đành tự phân khai thành hai môn phái cũng là vì Ma Vương Huyết Thủ. Thế nên, Ha... Ha... điều đệ đang thực hiện đây, một là để hoàn thành di ý của tổ sư, hai là sát nhập hai môn phái Tịch Sơn môn - Hải Hà, lập lại một Sơn Hải cung như độ nào. Đại sư huynh nếu mãi ngăn đệ chính là hành vi khi sư diệt tổ, đệ quyết không bỏ qua.

Lão Lục Xảo càng nâng cao hơn ngọn Phích Lịch Tịch Sơn kỳ:

- Bất luận thế nào lão phu cũng quyết ngăn cản hành vi sát hại người vô cớ, chỉ thỏa mãn dã tâm của riêng người. Đây là thượng lệnh từ Phích Lịch Tịch Sơn kỳ, người dám bất tuân chẳng?

Lão Tư Mã Lạc cười độc ác:

- Được lắm. Nhưng vì Tư Mã Lạc nay đang đảm nhận trọng trách môn chủ. Đại sư huynh người nếu dám kháng lệnh thì đừng trách bốn môn chủ vô tình.

Cục diện đang diễn khai theo chiều hướng xấu, khiến Hồng Bảo Kỳ thâm lo, vội thì tháo cấn dặn mọi người:

- Với tình hình này, để bảo toàn thực lực, theo tị hạ, chúng ta nên liệu phương đào tẩu thì hơn. Mọi người hãy lập tức chạy về phía Tây, đã có tị hạ đoạn hậu, đừng quá lo lắng cho dù có thấy tị hạ chậm chân.

Cùng lúc này, lão Tư Mã Lạc vụt quát:

- Muốn tẩu ư? Muộn rồi. Mau giết. Không để một ai chạy thoát!

Các môn nhân Tịch Sơn môn lập tức phát động thế trận Phích Lịch.

Hồng Bảo Kỳ găm to:

- Chạy mau!! Bất luận ai dám ngăn cản thì hãy nhận một trượng này! Chạy!

o O o